

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou, LL.M. ve věci

žalobce: X, narozen X
státní příslušnost X
bytem X
JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1

proti

žalované: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie
sídlem Olšanská 2, Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 30. 12. 2020, č. j. X,

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 30. 12. 2020, č. j. X, se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalované, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Krajského ředitelství policie Libereckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 24. 10. 2020, č. j. X.
2. Tímto prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně uložil žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění a stanovil dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU v délce dvou let s tím, že počátek této doby stanovil od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování, kterou podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovil jako 20 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí, a současně vyslovil, že nebyly shledány důvody znemožňující vycestování žalobce dle § 179 uvedeného zákona.
3. V napadeném rozhodnutí vyšla žalovaná ze zjištění, že žalobci bylo dne 27. 2. 2020, pod č. j. X, vydáno podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění, a to na dobu 18 měsíců. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 10. 3. 2020 a vykonatelné bylo ode dne 31. 3. 2020. Žalobce podal dne 19. 3. 2020 žádost o udělení mezinárodní ochrany, čímž došlo k pozastavení vykonatelnosti pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění do doby, než bude pravomocně rozhodnuto o této žádosti. Z informačního systému policie bylo zjištěno, že rozhodnutím ze dne 26. 6. 2020, č. j. X, byla žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítnuta jako zjevně nedůvodná a toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 23. 7. 2020. Po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany byl žalobce povinen vycestovat z území České republiky dle § 54 odst. 2 zákona o pobytu cizinců do 30 dnů ode dne pravomocného ukončení tohoto řízení, tj. do 22. 8. 2020. Vzhledem k tomu, že žalobce do 22. 8. 2020 z České republiky nevycestoval, svým pobytem od 23. 8. 2020 do 24. 10. 2020 mařil výkon správního rozhodnutí ze dne 27. 2. 2020, č. j. X, ve věci správního vyhoštění, které nabylo právní moci dne 10. 3. 2020, čímž naplnil skutkovou podstatu uvedenou v § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců.
4. K námitce žalobce, že nevěděl o skončení azylového řízení, žalovaná konstatovala, že správní orgány rozhodující o správním vyhoštění nejsou oprávněny přezkoumávat nebo si činit úsudek o správnosti vedení a pravomocného ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany. Pokud by se žalovaná zabývala zákonností vedeného správního řízení a doručováním v řízení vedeném jiným správním orgánem v jiném správním řízení, překročila by svou věcnou příslušnost. Bylo především věcí žalobce, aby se o vedené řízení zajímal.
5. Žalovaná dále zdůraznila, že správní vyhoštění je svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale obsahově pouze vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval. Tato v zásadě preventivní podstata správního vyhoštění má svůj význam zejména z hlediska zavinění cizince, které není třeba prokazovat, a při ukládání správního vyhoštění se vychází z toho, že naplnění určité skutkové podstaty

znamená pro stát automaticky nutnost nařídít cizinci, aby opustil území České republiky, a zakázat mu pobyt na území České republiky i po určitou v rozhodnutí stanovenou dobu v budoucnu.

6. Žalobce v žalobě namítal, že nelze opomíjet represivní charakter správního vyhoštění. Posouzení subjektivní stránky vytýkaného protiprávního jednání tak není bez významu, neboť z ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců vyplývá, že se přiměřenost rozhodnutí odvíjí od závažnosti protiprávního jednání. Posouzení závažnosti protiprávního jednání pak souvisí právě s úmyslem cizince. Dle žalobce postupovaly správní orgány nezákonně, pokud se nezaobíraly otázkou subjektivní stránky posuzovaného protiprávního jednání a zcela pominuly obhajobu žalobce, že ačkoli věděl, že mu v minulosti bylo uloženo správní vyhoštění, spoléhal na to, že po dobu řízení o udělení mezinárodní ochrany není rozhodnutí vykonatelné, a pokud mu nebylo doručeno rozhodnutí o ukončení azylového řízení, nemohl využít nabízející se opravné prostředky a nemohl vědět, že maří již vykonatelné rozhodnutí o správním vyhoštění. Pokud žalobce jednal zcela neúmyslně, může být posuzován dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, tj. za prostý nelegální pobyt, ale nemá být posuzován dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 tohoto zákona coby recidivista, kde mu přitěžuje to, že se jedná o opakované porušení pobytových povinností. Žalobce zopakoval, že nevěděl o ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany, což nejlépe dokládá skutečnost, že trestí řízení vedené pod sp. zn. X nebylo ukončeno vydáním odsuzujícího rozsudku, právě s ohledem na neúmyslné jednání žalobce. Žalobce uzavřel, že napadené rozhodnutí nevychází ze zjištěného skutečného stavu věci, nevypořádává se s vyjádřeními žalobce a nedostatečným způsobem zohledňuje požadavek na přiměřenost rozhodnutí. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc vrácena žalované k dalšímu řízení.
7. V písemném vyjádření k žalobě žalovaná plně odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť měla za to, že se v rámci vydaného správního řízení dostatečným způsobem vypořádala se všemi skutečnostmi, které v řízení vyšly najevo, i s tím, co uvedl žalobce. Žalovaná navrhovala žalobu jako nedůvodnou zamítnout.
8. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející přezkoumal krajský soud v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2000 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu o mezích žalobních bodů, jimiž je dle § 75 odst. 2 s. ř. s. vázán. Přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
9. Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce byl dne 24. 10. 2020 v 12:35 hod. kontrolován hlídkou policie na ulici X poté, co byl v 12:30 hod. propuštěn ze zadržení na příkaz státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Liberci, který neshledal důvody pro zahájení úkonů trestního řízení pro přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. b) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku (dále jen „trestní zákoník“). Kontrolou cestovního pasu žalobce s nosiči biometrických dat Moldavska a následně provedenou lustrací v evidencích Ministerstva vnitra a Policie České republiky Bedrunka CIS bylo zjištěno, že žalobci bylo dne 27. 2. 2020 vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, č. j. X, s nabytím právní moci dne 10. 3. 2020 a vykonatelností dne 31. 3. 2020. Dne 19. 3. 2020 bylo s žalobcem zahájeno řízení o udělení mezinárodní ochrany, které bylo dne 26. 6. 2020 ukončeno zamítnutím žádosti jako nedůvodné. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 23. 7. 2020. Ode dne pravomocného ukončení řízení byl žalobce povinen vycestovat z území České republiky dle § 54 odst. 2 zákona o pobytu

cizinců do 30 dnů, tj. do dne 22. 8. 2020, což neučinil.

10. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců: „*Policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo mařil-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí.*“
11. Stěžejní žalobní námitkou je žalobcova polemika se závěry žalované, že v dané věci nebylo třeba zkoumat zavinění posuzovaného protiprávního jednání. Žalobce namítá, že se správní orgány měly více zaměřit na tvrzenou žalobcovu nevědomost o nelegálnosti pobytu, neboť nevěděl, že o jeho žádosti o mezinárodní ochranu již bylo rozhodnuto.
12. Soud s touto argumentací nesouhlasí. Žalobcův nezáměr o výsledek soudního řízení ve věci své žádosti o mezinárodní ochranu svědčí pouze o laxním a nedůsledném přístupu žalobce ve vztahu k dodržování jeho povinností.
13. Nejvyšší správní soud v minulosti judikoval, že dobrá víra stěžovatele o oprávněnosti jeho pobytu na území České republiky nemá vliv na zákonnost rozhodnutí, jímž mu bylo uloženo správní vyhoštění (srov. rozsudek ze dne 30. 8. 2018, č. j. 8 Azs 164/2017 - 42). Již v rozsudku ze dne 28. 4. 2005, č. j. 2 Azs 107/2005 - 60, Nejvyšší správní soud vyložil, že správní vyhoštění ve smyslu § 118 odst. 1 je svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval, nastane-li některá ze situací předvídaných v § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Uvedený zákaz pobytu není sankcí, resp. trestem uloženým v trestním řízení, nýbrž správním rozhodnutím, opatřením omezujícím cizince ve svobodě jeho volného pohybu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 Azs 125/2004 - 54, či ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005 - 52).
14. Správní vyhoštění nemá trestní charakter ve smyslu článku 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně základních práv a svobod po přijetí Protokolu č. 7 (čl. 1), ale je svou povahou specifickým preventivním opatřením v oblasti kontroly přistěhovalectví.
15. Úmysl je jedním z rozdílných prvků skutkových podstat obsažených v trestním zákoníku a zákonu o pobytu cizinců, neboť pro naplnění skutkové podstaty dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců není vyžadován. Pro naplnění skutkové podstaty trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání dle § 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku je naopak třeba prokázat, že pachatel nejen věděl, že svým jednáním poruší zákon, ale nadto porušit či ohrozit zájem chráněný zákonem chtěl, anebo (na tomto místě alternativně) byl srozuměn s tím, že k takovému porušení či ohrožení může dojít. Pokud složka volní není prokázána, nelze konstatovat, že došlo k naplnění skutkové podstaty tohoto trestného činu.
16. Soud uzavírá, že správní orgány postupovaly v souladu s právní úpravou, když byly splněny podmínky § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců k vyhoštění žalobce. Přijaté řešení odpovídá výše popsaným okolnostem daného případu. Napadené rozhodnutí a vycházelo ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu a dostatečně také reagovalo na odvolací námitky žalobce.
17. Na základě shora uvedené argumentace soud žalobu zamítnul jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

18. Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
19. Žalované, které by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec její úřední činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 2. března 2021

Mgr. Karolína Tylová, LL.M.
samosoudkyně